

Den næste sag på dagsordenen var:

Tredje behandling af forslag til lov om Danmarks fiskeriterritorium.

(Anden behandling af lovforslaget (nr. 150) findes i tidenden sp. 5774).

Der var ikke stillet ændringsforslag.

Lovforslaget satte til forhandling.

Ingen bad om ordet.

Lovforslaget

vedtoges enstemmigt med 140 stemmer.

Formanden: Lovforslaget vil nu blive tilstillet statsministeren.

Den næste sag på dagsordenen var:

Anden (sidste) behandling af forslag til folketingsbeslutning i henhold til grundlovens § 47 med hensyn til statsregnskabet for finansåret 1962-63.

(Første behandling af forslaget til folketingsbeslutning (nr. XIX) findes i tidenden sp. 5775).

Der var ikke stillet ændringsforslag.

Ingen bad om ordet.

Forslaget til folketingsbeslutning

vedtoges enstemmigt med 146 stemmer.

Formanden: Der vil nu blive givet statsministeren meddelelse om denne vedtagelse.

Den sidste sag på dagsordenen var:

Fortsættelse af tredje behandling af forslag til lov om tillægsbevilling for finansåret fra 1. april 1963 til 31. marts 1964.

(Foregående del af tredje behandling af lovforslaget (nr. 148) findes i tidenden sp. 5784 og 5893).

Forhandlingen genoptoges.

Ole Bjørn Kraft: I de snart 38 år, jeg har haft sæde i det høje ting, har tre spørgsmål været et særligt arbejdsområde for mig: udenrigspolitikken og forsvarspolitikken og forfatningsproblemet. Jeg har som alle, der har virket her i tinget, arbejdet meget med mange andre interessante spørgsmål, men disse tre områder har været af en særlig betydning for mig.

Forfatningssagen var jeg med til at rejse i 1935, og det var en stor tilfredsstillelse, at den nye forfatning blev gennemført af den venstre-konservative regering under Erik Eriksen.

Udenrigs- og forsvarspolitikken har gennemløbet mange faser. Den vil aldrig være endeligt løst, afhængig som den er af ydre omstændigheder og skiftende vilkår, men således som den har formet sig siden krigens afslutning, har den fulgt linjer, som jeg med tilfredshed har kunnet yde min støtte.

Det var jo ikke altid tilfældet. I 1930'erne var forsvaret det store stridsspørgsmål. Forgæves kæmpede mit parti i disse år op til krigen for en styrkelse af vore værn og for en mere realistisk betonet bedømmelse af udviklingen omkring os. Men vi blev ikke hørt. Det måtte derfor for det konservative folkeparti og også for mig selv føles som en slags oprejsning, at forsvarsministeriet efter krigen blev betroet mig.

Hans Hedtoft — den alt for tidlig døde — formede de ord: „Aldrig mere en 9. april“. Og i samlingsregeringen var der ikke strid om forsvarets opbygning eller om de nødvendige midler dertil. De blev tiltrådt fra alle sider. Det var først senere under valgkampen, at kritikken rejstes.

Jeg skal ikke i dag dvæle længe ved det historiske forløb. Hvad jeg ønsker, er at benytte denne sidste lejlighed, jeg har til at tale til det høje ting, til at knytte nogle bemærkninger til den aktuelle situation. Men ingen situation står alene; den har sine rødder i fortiden. „Aldrig mere en 9. april“ førte til vort medlemskab af Atlantpagten og til en i vor moderne historie enestående udbygning af forsvaret. Den vurdering af Danmarks stilling og muligheder i en spændingsfyldt verden, der førte til det afgørende brud med neutralitetspolitikken og nedrustningen, har i dag samme gyldighed, som da vi trådte ind i Atlantpagten.